ГОДИНА IV СОФИЯ, ЮНИЙ 1937 ГОД. БРОЙ 10

ЗДРАВЕЦЪ

ДЕТСКИ ВЕСТНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 10 лева. Единъ брой — 1 левъ. При настоящетелитѣ 20% отстъпка.

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редакторъ Д-ръ Н. СТАНЧЕВЪ — отдѣлъ по майчинство и детска болести
Редакторъ-отговорникъ Здравка Д-ръ Станчева
София 1, ул. Сердика 18, II ет. Пощ. чек. сметка № 1413. Тел. 2-73-27

Особенности и преподавания отъ Ж-ко на мар. просв. съ № 3461, отъ 6. 6. 1936 г. и отъ 1. 7. Дер. мар. зара на съ. пар. № 13045, 17. VIII. 1936 год.

СБОГОМЪ МИЛИ ЗДРАВЧЕТА

Свърши се вече учебната година. Скоро ще заглъзне веселата пѣсенъ на училищния звънецъ и ще се раздѣлятъ ученици съ любимитѣ си учители. Раздѣлване се и ние мили здравчета съ васъ.

Следъ всѣка работа—трѣва и почивка! Цѣли два—три месеца ще почива вашия мозъкъ, ще се освежава вашата кръвъ, и ще се заякчава вашето младо сърце. Умствената преумора се премахва най-добре съ тѣлесната, физическата работа. Сега вие ще играйте на воля, ще пѣете, ще подскачате по полето и ще бродите по гори и балкани — като птички, пеперудки и козлета. За васъ природата е приготвила сякъ дарове, много играчки и пъстроцвѣтни панири — идете при нея, поклонете й се усмихнати и смирени, и си ги получете.

Но не забравяйте да бѫдете сѫщо послушни и работливи деца! Помагайте на родителитѣ си въ кѫщната и полска работа, станете тѣхни пастирчета, градинари, жетвари, зидари, готвачи, хлѣбари, перачки и прислужници въ вашия домъ! Така ще съвършите двойна работа: хемъ ще се научите на полезна работа, хемъ ще заякнете тѣлесно. Работата не чисти въздухъ засилва мускули, кости и кръвь, и прави отъ хилавото и болавко дете — здравъ момчъ или здрава девойка.

Не пропущайте и всѣки день да си прочитате по нѣщичко — иначе мозъка ви ще отвикне отъ работа.

Използувайте сѣлнцето, чистия въздухъ, водата, гората, рѣката, морето, плодоветѣ, зеленчуцитѣ и млѣкото съ пълни шепи.

Напълнете торбичкитѣ си съ здраве и сила, и на есень донесете отъ тѣхъ и въ редакцията на в. „Здравецъ". Сбогомъ!

Чичо Здравецъ

Ябълката

„Ти защо си сладка,
Ябълко червена?"
— Ѧзъ съмъ въ домъ прекрасенъ
Въ пролѣтта родена.

Домъ ни бѣ цвѣтеца,
Розовъ ароматенъ —
Грѣнъ отъ ѭлъ усмихнатъ,
Мой бѣщица златенъ.

Калѣше ме майка,
Сѣлтлата росица.
Пѣеше ни нощемъ
Славей мили птица.

„Ти си много сладка
Ябълко червена?"
— Ѧзъ презъ пролѣтъ чудна
Съ пѣсни съмъ налѣна!

Д. Лятонова

Да дадемъ всичко на детето!

Детето трѣбва първо да получава първа помощь въ време на бѣдствие!

ПАСТИРЧЕТА

Кравитѣ си кръкнатъ сочнѝ трепвици, а ние играемъ безгрижно на чистъ въздухъ, печемъ се на сѣлнце и се хичимъ съ горски цвѣтъ.

Извоче

Блика, блика, блика
и децата вика:
„Хайде, хайде всички
подайте ръчички!...

Шепи напълнете,
сладко посрѣднете —
отъ невѣ стана лѣко
в'душата й сърцето!..

Много се провирамъ
тукъ при васъ излизамъ
и ви моля нали,
животворни сили!...

Пийте колко щете,
пийте да растете —
станете трезвици
и силни юнаци!...

Кумаръ Мнтевъ.

Гражданки и гражданки на България! Детето е нашинтѣ утрешенъ день. То продължава всичко, което ние започваме. То ще изпълни всичко, което ние не довършихме. Нашето бѫдещо и бѫдещото на страната зависи отъ детето, отъ поколѣнието, което расте днесъ, за да доде следъ насъ. Ако искаме да творимъ това бѫдещо, трѣбва още сега да го насадимъ въ децата. Каквото посѣемъ днесъ, страната ни ще го получи утре. Всички до единъ сме длъжници предъ децата, защото сме длъжници предъ бѫдащото на страната. Не трѣбва да спасимъ децата отъ нищета, порочъ глѫдъ и недѫжи, за да не бѫдеда родината ни утре. Нека погледнемъ въ сѣтлитѣ очи на децата за да ни се проясни мрачното днешно време и да повѣрваме въ себе си и въ човѣка.

Отворете на 16 май, празника „День на детето" щедро сърцата си за детето, и протегнете щедра ржка за неговата помощь.

Ж. Георгиевъ

ДРУГАРЧЕТА

Бѣше хубаво майско утро. Сѣлнцето, току що изгрѣло, наднички изподъ едно облаче като дете, усмихна се и заизпъ пурпурно-червената си сѣтлина зеленитѣ ниви и градини.

Утренна прохлада полъхна ще отъ югъ. Изъ въздуха се понесе пѣсъ на мирилная вълта вѫлкъ, люлѣя, зелени ниви и полски цвѣтя.

— Миленчо, хайде нема, стъгай се за училище! — каза майката и закачи нѣкчето съ малко на веригата надъ огнището.

Миленчо стана отъ леглото и съвлѣкъ се протегна, като зъ̀ѓрка съ ряще немити още очи. Изкъ се на бързо, постави кюнгитѣ въ навлака си торбичка закуси топло млѣко и тръгна за училището.

— Хемъ добре да внимавашъ въ училището Миленчо!

Яко и прости да бѣха родителитѣ на Миленчо, тѣ тре перѣхя надъ него като едно на майка и мелакъ да изучатъ детето си поне за учитель. Й и Миленчо оправдаваше тѣхнитѣ родителски надежди: учеше се добре въ училище, помагаше имъ колкото бѣше свободенъ и учителитѣ се заявѣше съ него като примѣренъ и послушенъ ученикъ.

Но ето, изкъ изъ училището той настигна съучениницитѣ си Младенъ и Митко отъ IV отдѣление. И дъвка бѣха подъ въ̀ръстни неговъ, обоче не се учекъ добре Почти винаги идѣхя съ нечучение уроци, непроготовени домашни, и нѣкой пъ̀ѓъ бѣгяха и отъ училище. Тѣ го сорѣха и му казаха низко:

— Миленчо, искашъ ли да не отидемъ днесъ на училище? Ние знаемъ много птици гнѣзда. Ще ловимъ птички и ще ѝзѣ̀ѓ̀ѣмъ яйцата. Колко е хубаво! И съ лестници тичи ще биемъ! Искашъ ли?

Миленчо остана като гръмнатъ. Той никога не бѣ бѣгалъ отъ училище и не бѣ лъгалъ родителитѣ си Замислси се малко и рече:

— Не искамъ, защото може да се научатъ нашитѣ, пъ и учителя може да узнае и да ни накаже.

— Хей, че си глупавъ. Ние лесно, отъ кѫде могатъ да узнаятъ нашитѣ и учителя? — добави Младенъ.

Тѣ скръ̀ѓ̀ѣ̀ѣ глава и се позамислиха.

— Хайде, хайде, кевко ну мислишъ много, да не ти потъвать гениитѣ, — рече отсѣчно Митко и го задърза за ржкатъ.

— Оставете ме, не искамъ, — настояваше той умолително.

— Ще ти дамъ ей това ножче, ако дойдешъ, каза Младенъ и заборжа въ джоба си.

— Чувай Миленче, ще те набиемъ, ако не дойдешъ или ако излидешъ после, — заканително добави Митко.

Миленчо не знаеше какво да прави. Страхуваше се отъ тѣхъ понеже често го биеха. Извадилъ училищнитѣ звънецъ звѣн. Миленчо се стрѣсна и рече да се освободи отъ тѣхъ, за да зъ̀ѓъ̀ѣ̀ѣ къ̀ѣ̀ѣ̀ѣ